Din toate câte puțin

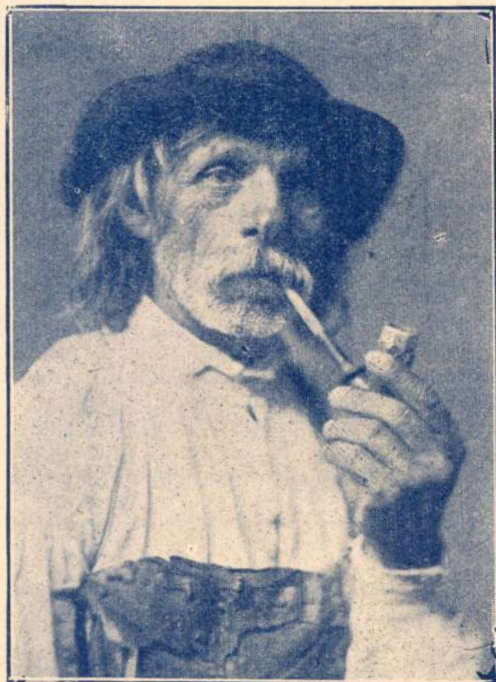
Un caz senzaţional la institutul antirabic

Un orb îşi recapătă vederea în urma unor inoculări contra turbării

UN CAZ senzaţional care formează obiectul discuţiunilor generale, s'a întâmplat la institutul antirabic din Capitală.

Un sătean orb fiind muşcat de un câine turbat s'a prezentat la institutul antirabic, spre a-şi face inoculări împotriva turbării. După ce i s'a administrat o serie de 14 injecţii, sătenul, care orbise, cu desăvârşire, acum 6 luni, a simţit că-l înţeapă ochii şi la un moment dat şi-a recăpătat vederea.

Eroul acestei întâmplări, menită să dea de lucru cercurilor medicale, e săteanul *Ion Gheorghe Muscală* din comuna Roseţi, Ialomiţa.

Ion Gh. Muscală a fost până acum 7 luni păzitor la vite, în comuna sa. Orbind în urma unei grave maladii, el a rămas pe drumuri. Tot colindând pe la gospodăriile consătenilor săi, nefericitul orb a fost muşcat de un câine turbat. Autorităţile săteşti l-au trimis atunci pentru inoculări la Bucureşti. Neavând mijloace de traiu, el a fost internat chiar la institutul Babeş.

Am stat de vorbă cu bătrânul lecuit, printr'o oarbă întâmplare, de cea mai cumplită boală.

Deşi numai de 45 ani, Ion Muscală are înfăţişarea unui octogenar. Sprijinit într'un baston gros, bătrânul scoboară atent scările institutului, dibuind parcă în întuneric.

M'apropiai de el şi îl întrebai dacă e adevărat că şi-a recăpătat vederea.

S'a oprit din mers şi fixându-mă cu ochii sticloşi, mi-a şoptit scurt şi miraculos:

—Adevărat!

Am insistat.

— Când am venit la târg nu vedeam deloc. Am orbit acum 6 luni, în gerul lui Ianuar şi până mi-a făcut injecţiile la d. doftor, eu n'am ştiut ce e soarele. Acum, bogdaprosti, mai văd ceva. Nu mai văd cum vedeam odată, da tot văd ceva.

— I-ai spus, moşule, domnului doftor c'ai început să vezi?

— La ce să-i spun? Dumnealui nu-i arde de asta!

L'am întrebat atunci dece a orbit.

— Aşa a vrut Dumnezeu, domnule.

Eu păzeam, cum v'am spus, vitele. Intr'o zi am căzut la pat. Un doftor dela noi mi-a spus că am apă la plămâni şi rumatism. P'ormă mi-a luat D-zeu vederile".

Ion Gh. Muscală aşteaptă acum în dormitorul No. 6 al institutului antirabic, desăvârşirea vindecării miraculoase. Deoarece vederea i-a revenit progresiv, el nădăjdueşte ca la terminarea seriei de injecţii să vadă „la fel ca toţi oamenii".

Inregistrăm acest fapt, care urmează să fie controlat de specialişti, fără să ne facem prea mari iluzii.

S'ar putea ca lecuirea lui Muscală să fie rezultatul evoluţiei boalei sale, după cum s'ar putea să fie şi o reacţiune a serului antirabic.

Lăsând celor competenţi sarcina de-a trage concluzii, nu putem să nu ne amintim totuş, că hazardul a jucat în găsirea leacurilor atâtor boli un rol însemnat. Se prea poate deci, ca întâmplarea din splaiul Magheru să fie punctul de plecare a unor cercetări menite să ducă la vindecarea orbirii.

EM. SAMOILĂ

Arborele genealogic

ALEXANDRU DUMAS-tatăl, avea printre cunoscuţii săi, un marchiz foarte bogat, dar şi foarte mândru de originea lui. De câte ori avea ocazia, discuta cu cine putea arborele său genealogic, comparativ cu al interlocutorului.

Fiind invitat într'o seară la marele scriitor, care era pe vremea aceea în culmea gloriei, începu să discute cu emfază, vechiul său subiect. După ce înşiră toate crăcile şi crănguţele mai mult sau mai puţin ilustre din familia lui, se adresă maestrului:

— „Este adevărat că tatăl dumitale a fost un mulatru?".

Dumas răspunse afirmativ, cu un semn din cap.

— „Atunci bunicul dumitale ce a fost?".

— „Aţi ghicit", răspunse Dumas, „un negru de cel mai veritabil patent!".

— „Şi străbunicul dumitale?" întrebă îngrozit marchizul.

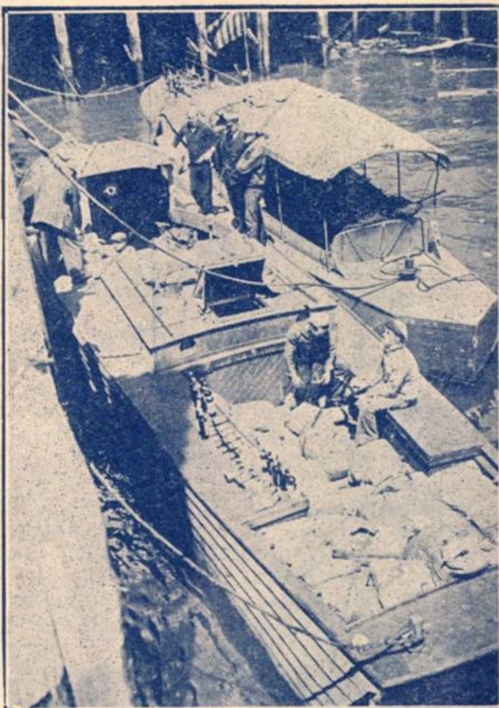
— „Maimuţă, Excelenţă! Neamul meu începe acolo, unde se termină al D-vs...".

In America prohibiţionistă

Statele Unite americane, cheltuesc sute de milioane anual, pentru prohibirea consumaţiei alcoolului, al cărui import este strict interzis, pe lângă faptul că orice tentativă de a-l fabrica în ţară, se pedepseşte cu amenzi enorme şi închisoare grea.

Se pare, însă, că majoritatea locuitorilor, sunt pentru regimul *sec*, deoarece menţinerea prohibiţiei a fost temelia pe care s'a ales ca preşedinte, d. *Herbert Hoover*, contra adversarului său *Smith*, care era pentru ridicarea ei.

Coastele americane ca şi graniţele cu Mexic şi Canada sunt straşnic păzite de echipe speciale de agenţi ai prohibiţiei, cari au puteri nelimitate de a opri contrabandele, care totuş abundă. Foarte adesea, au loc adevărate lupte între contrabandişti şi autorităţi, care se termină regulat cu morţi şi răniţi.

Cititorii noştri îşi reamintesc probabil de cazul recent al vasului englez *„I'm a lone"*, care purtând o contrabandă de alcool, a fost somat să stopeze în apropiere de coastă şi deoarece căpitanul a refuzat să se supue ordinului, a fost torpilat şi bombardat, din care cauză s'a scufundat, — iar restul de echipagiu care a putut fi salvat, a fost tradus în faţa instanţelor judecătoreşti şi — cu toate protestele guvernului englez, — condamnat.

Zilele trecute a fost descoperită o nouă contrabandă de alcool, într'o şalupă mecanică, al cărui echipagiu s'a aruncat în apă, după o scurtă luptă şi a scăpat înnot. La bord, s'au găsit peste 2000 de sticle şi damigene pline, ale căror gâturi au fost sparte şi conţinutul aruncat în mare. Ilustraţia noastră reprezintă tocmai aceasta scenă.

Aş vrea să ştiu...

41. — **N. VLASTARU** — **Turda.**
Cine a inventat pentru prima oară vioara?
Precis nu se cunoaşte cine a fost primul ei autor. Cert este că în antichitate, vioara era complect necunoscută şi că ea a apărut întâia oară în evul mediu, în ţările din apusul Europei. In veacul al X-lea găsim vioara într'o formă primitivă cu 2-3 coarde în Franţa, unde trubadurii şi jongleurii o folosiau pentru acompaniarea cântecelor lor. La sfârşitul sec. XV, ea era de-abinelea introdusă în Olanda. Forma definitivă, însă, a vioarei, pe care o cunoaştem astăzi, a fost realizată în Italia, unde existau familii celebre de constructori pentru instrumente de coarde, între cari trebue să cităm în primul rând pe faimosul Stradivarius.

42. — **UN CITITOR CURIOS.**
a) **In ce constă vaccinul contra tuberculozei?**
Vaccinul preventiv contra tuberculozei, descoperit în 1924 de medicul francez Dr. Calmette, se aplică cu foarte mare succes copiilor mici şi în special sugacilor, cărora le oferă o relativă imunitate contra tuberculozei.
Astfel după o statistică publicată de Dr. Calmette, în urma rezultatelor obţinute după trei ani de vaccinare a copiilor mici, practicată pe o scară întinsă, reiese că, graţie acestui mijloc preventiv, mortalitatea sugacilor născuţi din mame tuberculoase a scăzut dela 24 la sută la 1 la sută.
b) **Care este cauza cutremurelor de pământ şi ce mijloace de prevedere există.**
Cutremurele de pământ sunt datorite faptului că globul nostru este alcătuit dintr'o scoarţă foarte subţire la suprafaţă, interiorul fiind un miez în stare fluidă la o temperatură extrem de mare. Când presiunea gazelor şi lichidelor fierbânde din interiorul pământului devine mai puternică, aceste fluide ţâşnesc la suprafaţă sub formă de erupţii vulcanice şi izvoare calde, sau provoacă sguduiri ale scoarţei terestre cunoscute sub numele de cutremure de pământ.
In general, cutremurele de pământ sunt mai frecvente în regiunile vulcanice, cum ar fi de ex. Japonia, şi sudul Italiei şi însoţesc aproape întotdeauna erupţiile violente de lavă. Ele pot isbucni însă independent de fenomenul vulcanic şi în acest caz există întotdeauna un centru din care porneşte cutremurul şi dela care se propagă în toate direcţiile.
Este evident că la centru, cutremurul are cea mai mare intensitate şi pe măsură ce se îndepărtează de centru, devine mai slab şi mai puţin senzibil.
In ceiace priveşte mijloacele de prevedere, ele sunt din nefericire aproape inexistente. Intr'adevăr, aparatele cari pun în evidenţă existenţa, intensitatea şi direcţia cutremurelor, numite **Seismografe**, nu înregistrează aceste caracteristice ale deplasării. Dacă sensibilitatea aparatelor va putea deveni atât de ridicată, încât să înregistreze apropierea producerii lui, vom avea dispozitivele de prevedere pe care le aşteptăm. In acest senz, se lucrează în Japonia, la realizarea unor seismografe ultra-sensibile, bazate pe principii radiotechnice.

43. — **OMEGAR** — **Noua Suliţă.**
a) **Din ce cauză mor oamenii dacă dorm într'o cameră plină cu flori?**
Din cauză că în timpul nopţii florile absorb oxigenul din aer şi degajă bioxidul de carbon. Oxigenul, element indispensabil pentru respiraţia noastră, reducându-se progresiv în aerul din camera închisă şi fiind mereu înlocuit prin bioxidul de carbon, gaz otrăvitor, rezultă că prezenţa în cantitate **mare, în timpul nopţii, a unor flori, într'o** cameră mică, închisă şi neaerisită, poate provoca persoanelor, cari locuesc într'însa, turburări grave, ameţeli şi chiar moartea prin asfixie.
In timpul zilei dimpotrivă, sub acţiunea luminei solare florile absorb bioxidul de carbon din aer şi degajă oxigen, ceeace face ca ele să contribue la purificarea atmosferei dintr'o cameră închisă.
b) **In ce constă somnul letargic şi boala somnului?**
Somnul letargic este o stare analoagă unui leşin, prelungit, însă, peste durata normală, în care persoana atinsă nu are nici o conştiinţă de ceeace se petrece cu ea şi în jurul ei. Funcţiunile vitale apar foarte relaxate: respiraţia, circulaţia, pulsul sunt mult slăbite, încetinite şi îngreuiate, uneori chiar până într'un grad, care ne poate face să credem persoana moartă. Un examen medical mai atent poate distinge totuşi prezenţa unui puls slab, care înlătură posibilitatea unor confuzii nenorocite, cum s'au întâmplat în unele cazuri, când s'au îngropat ca morţi, persoane căzute numai în somnul letargic.
Boala somnului, cunoscută în medicină sub numele de „encefalita letargică" apare uneori în epidemii ciudate, care au făcut adevărate ravagii în ultimii ani. Persoanele atinse de această boală cad într'un somn letargic, în care rămân în decursul unui timp foarte îndelungat, după care, uneori, se redeşteaptă; de multe ori, însă, termină prin moarte.
Cauzele şi tratamentul acestui flagel sunt din nefericire prea puţin cunoscute. Se tinde însă în general să se prelungească viaţa bolnavului, alimentându-l în mod artificial în timpul acestei perioade de somn, pentru ca la o eventuală redeşteptare mai îndepărtată, organismul să nu fie răpus prin inaniţie.
Intocmai ca şi în urma unui somn hipnotic, persoanele, care ajung să se trezească, nu pot să-şi amintească nimic din ceeace s'a petrecut cu ele. Deasemenea, mulţi din cei salvaţi din această boală rămân cu anumite leziuni la creer, ceiace ne îndreptăţeşte să credem că ea ar consta în paralizarea şi anihilarea funcţiunilor unor anumiţi centri cerebrali şi nervoşi.
c) **De ce fiinţele, care locuiesc eventual alte lumi din univers, nu încearcă un sbor interplanetar către noi?**
Existenţa unor fiinţe în alte planete este foarte problematică; presupunând apoi că asemenea fiinţe vieţuitoare ar exista, este o mare întrebare dacă ele au atins un grad de desvoltare intelectuală superioară aceleia a oamenilor de pe pământ, care să le permită recunoaşterea mijloacelor unui sbor interplanetar. După cum ştiţi, noi nu am ajuns încă, la o asemenea perfecţiune şi posibilitatea sborului în atmosfera dincolo de o anumită înălţime deasupra pământului, rămâne încă un deziderat utopic.
Şi admiţând însfârşit că aceste mijloace supraomeneşti sunt cunoscute locuitorilor din celelalte lumi, încă nu rezultă că ei trebue să se îndrepte tocmai spre planeta noastră, când ar avea la îndemână atâtea „excursiuni" posibile. După cum vedeţi, chestiunea pluteşte încă, în domeniul fanteziei.

44) **V. IONESCU, Olteniţa**
Ce se înţelege prin onomatopee?
Onomatopee sunt acele cuvinte, care prin efectul lor sonor deşteaptă imediat imaginea noţiunei ce o reprezintă. D. ex.: termeni ca dârdâe, bubue, scârţâie, pocnete, etc. sugerează prin însăşi sunetele lor acţiunile corespunzătoare.
Intrebuinţarea onomatopeelor este adesea folosită în literatură, în special în poezie, pentru a da o înfăţişare mai plastică şi colorată stilului, graţie acestui efect sugestiv. Cităm ca exemplu, următorul vers din poemul „Mihnea şi Baba" al lui Bolintineanu:
„Mihnea încalecă, calul său tropotă, fuge ca vântul"

Edison

de L. Florin

II.

CUM ERA EDISON SĂ FIE OMORIT INTR'O NOAPTE

Edison nu avea bani niciodată. Trebui deci să mai vândă ziare o bucată de vreme până găsi un foarte modest post de ajutor de telegrafist la *Port Huron.* Fu însă concediat repede de tot, pentrucă, fiind un tânăr inteligent şi muncitor, îşi câştiga pretutindeni duşmănia celor invidioşi şi incapabili. Două categorii de oameni întâmpină mari dificultăţi în lupta vieţii: oamenii prea proşti şi cei prea inteligenţi, ca un corolar al principiului că extremele se ating.

Tânărul Edison se sbătu iarăşi în sărăcie, până ajunse la *Louisville,* sdrenţăros, flămând, fără un ban în buzunar şi fără nici o nădejde în mai bine.

Intr'o noapte, un sergent de stradă crezând că are deaface cu un borfaş, îi strigă să se oprească. Cum Edison era surd, îşi continuă drumul liniştit, până omul poliţiei trase un glonţ de revolver în „vagabond". Din fericire viitorul inventator nu fu atins.

MIRAJUL AFRICEI DE SUD

Când în Europa e criză şi un tânăr trece prin momente grele, atunci îi vine ideea salvatoare de a pleca în America de Nord, unde poţi s'o duci mai bine, dar o poţi duce şi mai rău. Când în America de Nord e criză, apare în imaginaţia unui tânăr american, „mirajul Americei de Sud"!...

Poate nu pe Edison trebue să-l admirăm, atât cât fericitul mediu în care s'a putut desvolta acest geniu extraordinar. Plecat în Brazilia ori în Europa, cine ştie dacă Edison ar mai fi ajuns Edison.

Noroc că rămase în America.

CUM DEBARCĂ LA NEW-YORK

Vagabondă la Cincinatti, la Boston şi în alte oraşe.

La 22 de ani îşi vându cărţile şi hainele spre a-şi cumpăra un bilet de vapor cl. IV-a dela Boston la New-York.

Edison are azi o avere de zeci de milioane de dolari. Când debarcă însă la New-York, trebui să împrumute un dolar dela un telegrafist, ca să aibe ce mânca.

ZIDUL MEŞTERULUI MANOLE

Ani şi ani de zile cunoscu tânărul Edison lupta grea a existenţei.

După cum o putere necunoscută surpa peste noapte zidul meşterului Manole, la fel o soartă bizară prefăcea în praf toată munca de titan a tânărului Thomas Alva Edison.

Se apucă bună oară de chimie, la vârsta de 14 ani. Fatalitatea face să i se răstoarne o sticlă de fosfor, cum am văzut în alt capitol, vagonul laborator ia foc, conducătorul îl svârle din vagon, îl bate de rămâne surd pe toată viaţa, şi-l dă afară din slujbă.

Această întâmplare l-a desgustat de chimie şi la 16 ani se consacră ziaristicei. Dar nici aci nu i-a mers, ziaristica fiind mai primejdioasă decât fosforul. Un oarecare monstru care se supărase de un articol al tânărului şi imprudentului ziarist, avu ideia pur şi simplu să-l omoare. Intr'o noapte, bruta îl pândi pe Tom la podul unui râu şi-l svârli în apă, care avea câţiva metri adâncime în acel loc. Noroc că Edison ştia să înoate; scăpă dela moarte dar se hotărî să părăsiască ingrata carieră de ziarist.

— „Numai electricitatea îmi mai rămâne acum"; spuse el unui prieten al său, *Milton Adams.*

Se apucă dar să înveţe electrotechnica, singur, fără îndrumarea nimănui, scriind în timpul studiilor la diverse jurnale, ba mai fu vânzător de ziare, ucenic la un ceasornicar, etc., spre a avea cu ce trăi.

Tinereţea lui Edison se asemănă mult cu cea a lui *Rudolf Valentino,* cel mai mare artist al ecranului, care a trecut prin multe şi grele suferinţe, până să ajungă la reputaţia de mai târziu. Valentino, ca şi Edison, a fost vânzător de ziare pe străzile din New-York, apoi măturător de stradă, curăţitor de tramvaie, servitor şi chelner. Şi dacă Edison avu norocul să ajungă la 82 de ani păstrându-şi încă sănătatea, — Valentino, care a suferit îngrozitor, muri la 31 de ani, la câteva zile după ce isprăvi filmul „Fiul Şeicului" în care şi-a consumat ultima energie a vieţii sale.

Să dăm timpul cu 60 de ani îndărăt şi să urmărim grozavul struggle for life (lupta pentru existenţă) a lui Edison.

Rupt, cu hainele numai petice, cu faţa anemiată, tânărul Edison hoinăria pe străzi, vânzând ziare trecătorilor.

Iată cum ni-l descrie d. profesor *I. Simionescu,* fost Rectorul Universităţii din Iaşi, în minunata sa scriere „Oameni aleşi" (editura „*Cartea Românească*" vol. I, ediţia 3-a):

„Edison se îndreptă spre electricitate. Telegrafia îl atrăgea. Ardea de dor să înveţe telegrafia dar nu avea bani ca să urmeze o şcoală. Norocul i se puse în cale. Intr'o bună zi scăpă dela moarte copilul telegrafistului din gară, ce se juca pe şine, tocmai când intra trenul. Drept recunoştinţă, părintele fericit îl învăţă telegrafia. Se obişnui repede să dea şi să primească telegrame: deveni meşter în această îndeletnicire, ceea ce-i fu de mare ajutor mai târziu. Din vânzător de ziare deveni telegrafist. Lăsă casa părintească, trecând din oraş în oraş, fie căutând un loc mai bun, ori dat afară pentru încercările sale de invenţie. A schimbat vreo 6 oraşe. Intr'o iarnă, înfometat, îmbrăcat în haine de dril, *se prezentă la un birou cerând un loc. Toţi se uitau la el cu neîncredere".*

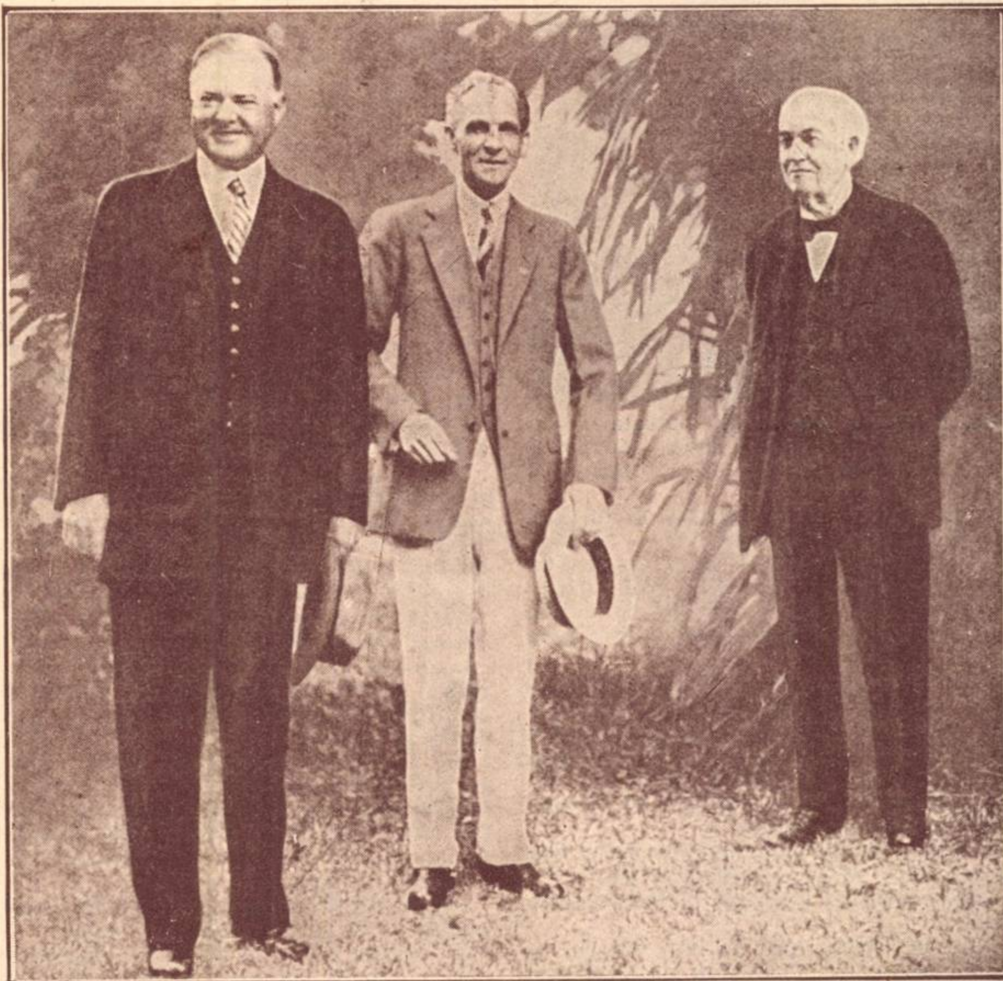
. . . .

IN LUPTA CU MONŞTRII

Câţi tineri, cu zero însuşiri, nu umblă îmbrăcaţi într'o ţinută ireproşabilă, în timp ce un Beethoven umbla cu ghetele rupte pe străzile Vienei, şi un Edison umbla în haine de dril iarna la New-York. Ce încredere poate dar să inspire un tânăr ca Edison, când oamenii nu se uită la ochii, care au în adâncul lor geniu, — ci judecă pe om după haină! Nu e de mirare dar, că atunci când tânărul Tom îndrăsni să spună unor specialişti, că a născocit un sistem de telegraf numit „Duplex" prin care se poate trimite în acelaş timp două telegrame pe o sârmă, fie în acelaş sens, fie în sens contrar, fu luat drept unul care nu e în toate minţile.

Edison nu găsia nicăeri de lucru. N'avea un ban, dormia în grădini publice şi chiar pe stradă.

Negăsind serviciu nici la Port Huron, plecă la Stratford, de aci la Toronto (Canada) se întoarse iar la Port Huron, apoi plecă la Indianopolis, de aci la Cincinatti. Insfârşit, la Cincinatti găsi un post de telegrafist cu 60 dolari pe lună (2 dolari pe zi) ceeace în America e un salariu care abia îţi permite să trăeşti.

Cei trei prieteni: EDISON, FORD şi HOOVER

FATALITATEA UNEI STICLE CU ACCID SULFURIC

Edison trăia singuratic. Distracţiile lui erau cititul şi experienţele ştiinţifice. Câteodată, dar rar, se ducea la teatru cu un prieten sau o prietenă; dar, cum auzia greu, teatrul nu-i procura nici o distracţie. Nu trecu mult şi fu concediat din postul de telegrafist din Cincinatti, care fu ocupat de un tânăr cu mai multă protecţie.

Destinul probabil, nu vroia ca Tom să rămână un modest telegrafist la Cincinatti, pentru că-i rezerva surpriza de a ajunge cel mai mare inventator al lumii şi fireşte numai la New-York putea *Edison* să ajungă EDISON.

(Va urma) L. FLORIN

De vorbă cu d-ra Hilda Baldheiser

„Miss Bucovina"

MISS BASARABIA e din Chişinău, *Miss Transilvania* locueşte la Cluj, *Miss Oltenia* e Craioveancă, numai *Miss Bucovina* nu e din Cernăuţi ci din Vatra Dornei.

Pornesc deci spre acest frumos colţ al Carpaţilor, renumit nu numai pentru aerul curat, dătător de viaţă, dar şi pentru frumuseţea fetelor de acolo.

Dela fereastra vagonului, puteam vedea în fiecare din adorabilele gări bucovinene, sumedenie de fete frumoase, sănătoase şi vesele.

Mă gândiam la bieţii membri ai juriului concursului de frumuseţe, cari — netăgăduit — au avut mult de furcă, până s'au decis să acorde titlul de „Miss Câmpulung" Imi dădeam seama, că 54 de candidate nu îneamna, pentru acest judeţ, o cifră prea mare.

...Păduri de brazi şi creste de munţi, alternau în acest măreţ peisagiu,... dar *culmea* trebuia să fie atinsă la faţa locului.

Acolo mă duceam să caut pe cea mai frumoasă fată a Bucovinei, în cadrul superb al naturei, care a fost atât de darnică pentru această provincie.

Nu mi-a fost greu să dau de urma frumoasei d-re *Hilda Baldheiser*. Banca la care este angajată, e situată pe strada principală.

Vreau să intru, însă pe uşe zăresc un afiş de dimensiuni uriaşe, în mare disproporţie cu populaţia staţiunei, tipărit cu roşu:

„N'avem timp de pierdut"! Nu ne ţineţi de vorbă! Vizitele particulare interzise în timpul orelor de lucru!"

Curaj! Pătrund în localul băncii cu un aer foarte degajat, şi mă îndrept spre masa la care lucra Miss Bucovina. Imi declin calitatea, şi îi solicit o convorbire.

In zadar! Fără autorizaţia „domnului director" nu-mi pot ajunge scopul.

Uşierul mă introduce la direcţie, de unde, după câteva minute es, copleşit de amabilitatea, „domnului director" dar şi cu învoirea pentru d-ra *Baldheiser*, de a părăsi serviciul, *„numai pentru un sfert de oră"*.

Şedem la o masă a cofetăriei de alături. Am în faţa mea, o figură tipică, de frumuseţe occidentală, un cap minunat cu bucle castanii, pe un gât suav. Ochii, albaştri ca seninul cerului, mă privesc întrebători :

—„Ce aş putea spune, pentru miile de cititori, nerăbdători să afle numai fapte senzaţionale. Sunt un umil copil al munţilor. Tot timpul am trăit departe de sgomotul oraşelor. Copilăria mea am petrecut-o mai întâi la Cumpăna în judeţul Argeş, şi de la vârsta de 12 ani n'am mai părăsit Vatra Dornei. Amintiri din copilărie? Foarte banale, şcoala cu distracţiile ei, păpuşi, câini, pisici. Foarte mult timp petreceam culegând flori, pe care, pe urmă, strânse în buchet, le aduceam mamei.

Indeletnicirile mele actuale? Şi mai banale. După cum te-ai convins, sunt funcţionară de bancă şi d. director este foarte sever. Nu prea e plăcut, să şezi de dimineaţa până seara în faţa unui registru şi să faci literatura seacă a cifrelor. Dar, îndată ce orele de birou se termină, alerg spre parc, căci şi azi ca şi în copilărie, ador natura. Duminicile le petrec colindând munţii şi pădurile, cu care natura a înzestrat regiunea noastră.

Decând am participat însă la concursul de frumuseţe din Bucureşti, pare că mi-am cam schimbat ideile. Nu-mi mai place Vatra Dornei. Am un fel de nostalgie a Bucureştilor. Pentru prima oară am avut ocazia să cunosc Capitala ţării noastre şi am rămas uimită de vâltoarea care domneşte acolo. Nu pricep cum puteţi trăi şi munci şi după aceea să vă mai odihniţi în acel vacarm necontenit. Şi totuşi cred că aş fi mai fericită acolo decât sunt acum în Vatra Dornei.

Când m'am prezentat la concursul de frumuseţe judeţean, eram aproape sigură că voi fi aleasă; nu mă aşteptam însă, că graţie calităţilor mele fizice, pe care nu le apreciez deloc sub valoarea lor, voi atrage asupra mea invidia fetelor de aci.

Dela Bucureşti am plecat cu amintirile cele mai plăcute. N'am avut, încă, niciodată, ocazia să-mi dau seama de ce însemnează „mulţimea entusiastă". Sunt recunoscătoare juriului pentru deosebita distincţie ce mi-a acordat-o, proclamându-mă Miss Bucovina.

Serata dela Cercul Militar a fost cel mai frumos sfârşit de Carnaval, pe care mi l-am putut închipui vre-odată. Cât vă invidiez eu pe d-v, bucureştenii, pentru posibilităţile nelimitate ce le aveţi de a vă distra şi cultiva.

Aci la Vatra Dornei, nu avem altceva de cât cinematograful pe care-l vizitez cu regularitate matematică. Numai vara, când vin vilegiaturiştii, pulsează puţin oraşul, şi numai atunci mai adie şi pe la noi, puţin vânt de Capitală.

—„Dar, în afară de excursii şi de cinematograf, cu ce vă mai petreceţi timpul?"

— *„Citesc foarte mult. Citesc din literatura germană, tot atât de mult ca şi din literatura originală, şi n'aş putea spune că am vre-o preferinţă specială. Citesc tot ce-mi pot procura în acest mic orăşel, în care viaţa culturală este aproape inexistentă. Iar dacă nu citesc, fac muzică. Când din gură, — fac parte, chiar, dintr'o societate corală — sau la pian, dar nu dispreţuiesc nici vioara".*

— „Teatrul nu vă place?"

— *„Il ador, dar nu prea am ocazia să-l văd. Foarte rar, o trupă în turneu se rătăceşte pe aci".*

— „Cu arta mută n'aţi voi să vă ocupaţi?"

— *„Crezi dumneata că sunt atât de naivă să cred că frumuseţea mea simplă, este suficientă pentru a ajunge stea? Iar timpul mi-e prea preţios ca să mi-l pierd la porţile studio-urilor."*

— „Presupun că intenţionaţi să vă măritaţi."

— *„Vai, nu încă! N'am decât 18 ani..."* şi Miss Bucovina isbucni într'un râs cristalin, care îmi dădu convingerea că vorbeşte din inimă.

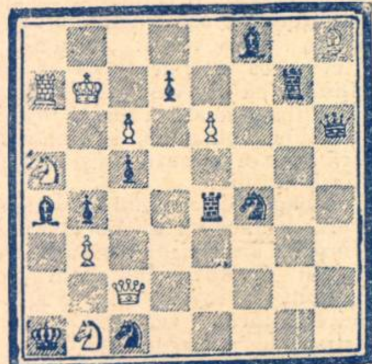
După *„patru sferturi de oră"* ne-am despărţit; d-ra Baldheiser se întorcea la „domnul director" iar eu luai din nou calea pribegiei.

Cososchi

Rubrica şahului

PROBLEMA No. 11

de **C. S. Kipping**

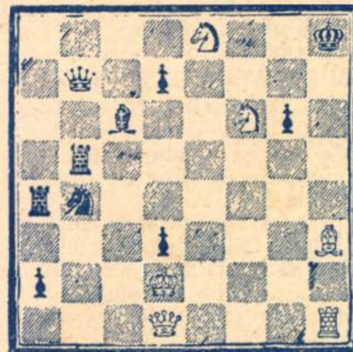
Mat în 3 mişcări

Alb : Rb7, Dc2, Ta7, Ca5, b1, Nh8, pioni b3, c6, e6 (9 fig.).

Negru : Ra1, Dh6, Te4, g7, Cc1, f4, Na4, f8, pioni b4, c5, d7, (11 fig).

PROBLEMA No. 12

de **S. Hertmann**

Mat în 2 mişcări

Alb : Rd2, Dd1, Th1, Ce8, f6, Nh3 (6 fig.)

Negru : Rh8, Db7, Ta4, b5, Cb4, Nc6, pion a2, d3, g6 (10 fig.).

† Richard Reti

Telegraful ne-a adus vestea că celebrul maestru de şah s'a stins în plină glorie, în etate de 40 ani. Il va regreta lumea şahistă mondială, căci activitatea lui nu prea se întâlneşte aşa des. In afară de forţa lui remarcabilă, era un componist de talent, în special de studii, unde spiritul lui inventiv găsia mereu noui idei ; dar mai presus de toate trebue să amintesc acel talent aproape unic — talent care i-a adus porecla de „fenomenul Reti" — de a juca acele simultane din memorie, cu care am fost delectaţi şi noi în 1921 la Bucureşti. Calmul şi siguranţa cu care juca, ne-a uimit pe toţi.

Pentru a învedera talentul lui de componist, public, mai jos, unul din multele lui studii, care cred că va fi apreciat cum trebue.

* * *

STUDIUL No. 1

de *R. Reti*

Alb : Re5, Ne6 (2 fig).

Negru : Re3, Pb4, h4 (fig).

Alb face remis.

MARCEL ROSENZWEIG

RUDYARD MULLTON

Procesul omului decapitat

O nouă aventură senzațională a celebrului detectiv GEX TREVOR

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Intr'un hotel din Viena se descoperă decapitat în camera 177, contele Alfred d'Arlon. *Autoritățile și detectivul* Trevor Gex, *încep cercetările.*

Trevor Gex susține că ucigașul ar fi un belgian, anume Peter Bruys, care este prins de poliție.

Apoi, încep desbaterile procesului.

Acuzatul Peter Bruys, este foarte grăbit, să fie condamnat, dar martorii depun cu toții, favorabil pentru el.

In cursul desbaterilor se dovedește că Alfred d'Arlon nu era decât un excroc și Gex Trevor sosește cu o trupă de martori, spre a clarifica misterul, în fața juraților.

* * *

chia pe-o sprinceană; un japonez mic și cârn...

Indivizii aceștia, atât de deosebiți unul de altul, se înșiraseră dealungul peretelui din fund. Bizarul pluton cosmopolit părea condus de un om bondoc și chilug, cu ochelari americani, care făcu un semn și cu toții se înclinară profund în fața Curții ca personagiile pestrițe ale unei reviste, la sfârșitul actului.

— Cine ești d-ta? întrebă președintele. Ce vor acești oameni?...

— Sunt detectivul Trevor Gex și această falangă formează o nouă serie de martori. ce propun onoratei Curți, pentru elucidarea complectă a misterului crimei din camera 177.

— Bravo Gex, bravo Trevor Gex!...

Asistența începuse să aclame neprevăzuta intrare în scenă a detectivului, dar președintele impuse tăcere, tăind elanul publicului cu clopoțelul.

DEPOZIȚIA LUI TREVOR GEX

I

— „Onorată Curte, începu Trevor Gex, părerea atât de hotărâtă a generalului Bernard și a d-nei contese că Bruys e incapabil de o crimă, și mai ales de o crimă pentru a jefui, m'a pus pe gânduri. Afară de acestea, deși instrucția se terminase, erau o serie de amănunte, care se băteau cap în cap.

„Și fiindcă am făgăduit generalului și contesei — deși fără mari speranțe — că voi continua cercetările asupra lui Peter Bruys, m'am hotărât să încep o nouă anchetă asupra acestei afaceri.

„Am început prin a studia din nou dosarul acestei afaceri, — dosar care se află azi, domnule președinte, în fața domniei voastre, și să-mi însemn câteva din datele ce conține. Din această operație, am fost întrerupt o clipă de d. Grefier, care voia să atașeze un nou act, proaspăt sosit. Era scrisoarea familiei d'Arlon, care refuza să se constitue parte civilă, arătând că victima, contele Alfred d'Arlon, nu face parte din cunoscuta familie franceză. In acelaș timp, e interesant de notat faptul că nici o rudă a mortului nu a dat semn de viață, nici până azi. Cine este oare acest d'Arlon, cu nume atât de celebru? Cum e posibil, ca în urma asasinării unui conte francez, a unui personaj, care ducea o viață de prinț în palaceurile de lux, să nu se înscrie nimeni ca parte civilă ?

„Și m'am hotărât atunci, onorată Curte, urmă Trevor Gex, să aflu cine este acest conte d'Arlon și ce relațiuni există între el și personagiile dramei de care ne ocupăm.

„In registrul de călători al hotelului, contele Alfred d'Arlon era trecut ca venind de la Berlin. Tot dela Berlin veneau Peter Bruys, contesa de Lambert, prințul și prințesa de Hallstadt, precum și suita lor.

„Vă amintiți, onorată Curte, că victima, în ajunul crimei, primise suma de 2500 mărci germane, prin Banca Vienei. Or, această sumă fusese trimisă de către un domn, Carol Bing, prin banca de Scont din *Berlin*. Se pare deci, că la Berlin s'au petrecut antecedente, ale căror urmări, printre cari ar putea fi și crima din camera 177, au izbucnit aci, în Viena. Am plecat deci la Berlin.

„Am ajuns în capitala Germaniei, urmă Trevor Gex, într'o dimineață cețoasă. Ducându-mă spre Banca de scont, an intrat la un moment dat pe străzi largi, al căror nume le citeam pe tăblițele din colțuri, când unul din aceste nume mi-a atras atenția, în special: *Kaiserstrasse*. Numele acestei străzi figura și în dosarul afacerei Peter Bruys. E strada pe care, la n-rul 8, locuește acel Carol Bing, care a trimes contelui d'Arlon, în ajunul crimei, suma de 2500 de mărci.

„Un principiu al meu în cercetări este să verific orice amănunt, cât de neînsemnat ar părea în aparență. Am oprit taxiul la No. 8 și am sunat la ușe. Un lacheu mă introduse într'o locuință bogată, luxos mobilată, dar cu un gust cam greoiu, de unde am dedus că d. Bing e un burghez, un comerciant. In adevăr, d. Bing mă primi în biroul său, unde după unele titluri de cărți și prospecte, am înțeles că stăpânul casei e un mare industriaș.

D. Bing, un om ras și cu nasul cocoșat ca o spinare de cămilă, nu-și putu ascunde o trezire de uimire, când îl rugai să-mi dea amănunte asupra lui Alfred d'Arlon.

— Cum? strigă aproape bucuros d. Bing, faimosul conte a murit? Și își frecă mâinile, mulțumit.

„D. Bing mi-a spus că acest conte era un aventurier, care prinsese în mrejele lui pe d-ra Bing, pe care voia s'o ia de soție, pentru imensa ei zestre. D. Bing interesându-se cine este acest conte, a aflat prin serviciul de informațiuni al firmei sale, că nu face parte din familia d'Arlon, că e un fals conte și că numele lui adevărat e Alfredo Zampi, zis și Fredino. Falșul conte e un levantin. urmă Gex, al cărui cazier bogat în excrocherii mi-a fost trimis de poliția italiană, și vi-l încredințez d-le președinte, pentru a fi depus la dosar".

Asistența sublinie cu șoapte înfrigurate descoperirea detectivului.

Peter Bruys zise:

— D-le președinte, toate acestea nu au nici o importanță pentru procesul în sine. Conte sau excroc, d'Arlon sau Zampi, victima a fost ucisă de mine...

— Ne-ai spus aceasta de o sută de ori până acum, zise președintele... Destul!...

II.

Comentariile publicului se întețiră:

— Peter Bruys o fi știut că d'Arlon e un excroc?

— Nu cumva falșul conte a furat colierul contesei? întrebă un burghez din asistență pe vecinul său.

— Și poate că Bruys voind să i-l ia înapoi ca să-l dea contesei, s'au încăerat și belgianul l'a ucis?

— Eu sunt de părere că trebue să se cerceteze mai deaproape relațiile dintre falșul d'Arlon și Bruys. Nu cumva au fost tovarăși la vre-o lovitură, și apoi nu s'au înțeles asupra împărțirii prăzei?

— Dar dacă nu e Bruys asasinul, și se acuză de crimă, așa cum s'au acuzat și ceilalți, adică fără să fie vinovat? Pe cine vor să acopere oamenii aceștia?

— Pe prințesa!

— Prințesa nu e în stare să tae capul unui om. Și n'ar fi avut dece să-l ucidă.

— Pe prințul!...

— Taci!... Să nu te audă cineva, că te poate aresta... Prințul nu e un criminal!

Președintele bătu cu clopoțelul în masă:

— Dacă publicul mai scoate o șoaptă, evacuez sala!... Martor Trevor Gex, continuați.

FALȘUL DELA BANCA DE SCONT

I.

— O altă surpriză, onorată Curte, urmă detectivul depoziția sa, mă aștepta la d. Bing. Când i-am spus despre suma de 2500 mărci, acesta mi-a răspuns foarte mirat, că suma nu a trimis-o el!...

— Aaa!... făcu sala...

— Recunoscu, zise Gex mai departe, că Fredino Zampi, falșul conte d'Arlon, îi ceruse o mare sumă de bani ca să se retragă și să nu divulge legătura sentimentală ce o avusese cu d-ra Bing, dar tatăl fetei îl dăduse pe ușă afară amenințându-l că dacă va stărui în acest șantaj, îl va da pe mâna poliției.

„Așadar, nu d. Bing a trimis falșului d'Arlon suma de 2500 mărci, prin banca de Scont berlineză, care, în asemenea operațiuni lucrează cu banca Vienei. Eșind dela d. Bing, aveam de rezolvat o nouă problemă: dacă n'a trimis banii d. Bing, atunci cine i-a trimis dându-se la banca de Scont berlineză, drept d. Bing? Și în ce scop?

Publicul era acum numai urechi.

Martorul urmă:

— Onorată Curte, ca să elucidez această problemă, m'am dus, firește, la banca de Scont berlineză. Intrebai pe casier dacă nu-și amintește, cine a depus acum patru zile suma de 2500 mărci, pentru Viena.

— Domnule, îmi răspunse acesta, fioros și congestionat, cum îți închipui d-ta că pot ține minte pe toți cei ce depun bani aci?...

Și-mi închise ghișeul în nas. Dar fu repede nevoit să-l deschidă, fiindcă începusem să bat cu bastonul în geam. Ii spusei că sunt detectiv și casierul, subit transformat într'un om jovial, mă încredință că-l pasionează romanele polițiste și se oferi să mă ajute în misiunea mea. Răscoli dosarele și găsi nota cu semnătura clientului, care expediase suma de 2500 mărci, contelui d'Arlon.

— D'Arlon... d'Arlon..., zise casierul...

Și figura i se ilumină:

— „Am găsit!... D'Arlon... da, mi-aduc aminte: omul care a trimis bani contelui din Viena, era un uriaș cu o cicatrice lungă pe obraz!...

Vacarm!... Din agitația sgomotoasă a sălii uimite, se distingea:

— Bruys!... Bruys a trimis banii!... Extraordinar!... Dece i-a trimis?...

Dar un urlet ca de fiară impuse de-odată tăcere.

Peter Bruys, întins peste bara acuzaților, amenința cu pumnii pe Trevor Gex:

— Canalie!... Paiață!... Cine te-a pus să te amesteci unde nu-ți fierbe oala?... Spui minciuni, individ ridicul!...

Președintele se răsti la acuzat. Când se potoli zgomotul, spuse lui Peter Bruys:

— Acuzat, recunoști că înainte de crimă ai fost la Berlin, de unde ai trimis prin banca de Scont berlineză, falșului conte d'Arlon, suma de 2500 de mărci?

— Nu recunosc!... Detectivul acesta a visat, își bate joc de voi toți!...

— Trevor Gex, urmă impasibil președintele, cu ce dovedești afirmația ce ai făcut aci?

— Domnule președinte, răspunse detectivul, ca să pot dovedi aceasta, am adus, dela Berlin, pe casier în persoană !

Din frontul celor cu cari sosise Gex și cari stăteau înșirați la perete, ca niște fantoșe multicolore, neamțul cel gras se înclină. Apoi, se apropie de catedra președintelui, își declină numele și ocupația, jură că va spune numai adevărul, și zise:

— Recunosc în persoana acuzatului, pe aceeaș persoană, care a depus banii pentru Banca Vienei, pe numele Carol Bing. Ii rețin bine în minte figura, deoarece m'a impresio-

nat nu numai statura neobicinuită a acestui client dar i-am remarcat şi cicatricea de pe obraz.

Contesa de Lambert ceru cuvântul şi zise:

— După cum v'am spus, — cu câteva zile înainte de crimă, ştiu bine că Peter Bruys a fost la Berlin, unde nu a stat decât câteva ceasuri.

— Dar e absurd! strigă primul jurat. Oare Peter Bruys a trimis lui d'Arlon banii, pentruca apoi să i-i fure? N'avea decât să nu i-i trimită!...

Bruys se ridică impetuos:

— Casierul e un martor mincinos, e plătit de detectivul acesta suspect, ca să vă inducă în eroare, nu ştiu în ce scop!...

Trevor Gex se adresă preşedintelui:

— Comparaţi scrisul din semnătura „Carol Bing" de pe nota dela banca de Scont berlineză şi scrisul lui Peter Bruys: nu e nevoe ca cineva să fie expert grafic, ca să constate identitatea celor două scrisuri. Bruys a semnat pe Bing, în numele căruia a trimis banii.

II

Comentariile asistenţei reîncepură, dar fură curmate de o nouă lovitură de teatru. In incintă îşi făcu apariţia însuşi prinţul Iohan de Hallstadt, însoţit de rigidul consilier general baronul Otto von Rathenow. Figura prinţului era încruntată şi ochii săi scăpărau de mânie.

Incercă să târască afară din sală pe principesa Amelia, care părea înmărmurită de frică. Preşedintele însă, observând scena, zise:

— Rog pe Alteţele Lor principele şi principesa de Hallstadt, precum şi suita lor, să nu părăsiască sala, deoarece Curtea poate va mai avea nevoe de lămuririle lor.

— Domnule!... zise prinţul, sufocat de indignare.

Dar preşedintele, răspunse cu cel mai perfect calm:

— In caz contrar, voi fi nevoit să readuc pe Alteţele Lor şi pe cei din suită, prin mandate de aducere!

III

Preşedintele dădu din nou cuvântul, în continuare, lui Trevor Gex.

— Onorată Curte, urmă acesta, am stabilit deci, că nu d. Bing, ci însuş Peter Bruys, a trimis falşului d'Arlon suma de 2500 mărci. Dar ce fel de tâlhar e oare acest Peter Bruys, care trimite bani oamenilor, ca să aibă apoi de ce să-i jefuiască!?.... Peter Bruys a furat dela d'Arlon proprii săi bani!... Or, aceasta, după lege, nu este un furt. Aşadar, mobilul furtului, cade pentru crima din camera 177.

— Dar dacă mobilul nu a fost furtul, atunci dece Bruys a asasinat pe d'Arlon?... întrebă primul jurat.

— Aşa e, dece?... se auziră şoapte din asistenţă.

— E o crimă pasională!... zise o bătrână din public.

— Din gelozie!...

— Aşi, nu e Bruys ucigaşul, am spus eu... răspunse o dudue...

— Prinţesa e ucigaşa!... Arestaţi-o!...

— Domnule preşedinte, zise Trevor Gex, în rezumat, părerea mea este că Peter Bruys a trimis banii falşului d'Arlon, *tocmai ca să se creadă că mobilul crimei a fost furtul şi ca să nu se poată afla adevăratul mobil!* In adevăr, Bruys s'a dus în noaptea crimei în camera 177 a victimei, a ucis cu navaja lui pe d'Arlon, recte Fredino Zampi, i-a luat portfeuille-ul nu numai cu bani, *dar şi cu actele victimei*, imprudenţă pe care nici un tâlhar nu o face, dar a mai găsit în camera victimei şi un colier. Bruys recunoscu colierul prietenei sale, contesa Diana de Lambert. Probabil că prezenţa acestui colier la d'Arlon, ar fi divulgat identitatea excrocului. Bruys nu a dorit să se ştie că d'Arlon e un falş conte, şi a luat colierul, pe care apoi l-a înapoiat contesei. Probabil că nu a vrut să creadă contesa, pentru care Bruys are recunoştinţă, că el i-a furat bijuteria.

Urmă o clipă de tăcere, în care detectivul păru că reflectează adânc. Apoi zise:

— Onorată Curte, eu îmi consider misiunea mea terminată aci. Am continuat ancheta mea, am fost şi la Curtea din Hallstadt, dar alte rezultate nu mai pot divulga. Rămâne ca, după datele noui, ce am putut să aduc în această afacere, onoratul juriu să aprecieze şi să dea sentinţa ce va crede de cuviinţă.

Şi dacă Peter Bruys va fi condamnat, vina nu va fi a mea, ci a celor ce ştiu mai mult şi nu au curajul să vorbiască.

— Ce vrei să spui? întrebă preşedintele.

— In primul rând, răspunse detectivul, că Peter Bruys preferă să fie condamnat, decât să se dea pe faţă anumite fapte, ce privesc viaţa intimă a unor persoane prezente. Eu nu pot să scap o viaţă, ca să strivesc alta. Numai lui D-zeu îi este îngăduit să decidă aceasta. Cei ce au urechi de auzit...

— Trevor Gex, strigă preşedintele, n'avem nevoe aci de oracole întunecate, ci de vorbe clare. D-ta cunoşti acele fapte, despre care spui că acuzatul preferă să fie condamnat, decât să se afle?

— Da, dar nu mai este de datoria mea să le divulg.

— Ei bine, zise rece preşedintele, fiindcă ai jurat să spui tot adevărul, şi acum nu vrei să-l spui, decât pe jumătate, te arestez ca sperjur şi tăinuitor!

Rumoarea îngheţă deodată, pe toate buzele. O clipă de tăcere, impresionantă. Apoi, un ţipăt, un geamăt se auzi:

— Nu... Nu se poate!...

Principesa Amelia se ridicase, albă, şi gemea:

— Nu se poate!... Nu se poate să-l arestaţi!

— Ba se poate foarte bine, Alteţă, zise preşedintele. Vă pot dovedi îndată...

Şi adresându-se către detectiv:

— Trevor Gex, în numele legii, te...

— Nu!... strigă prinţesa. Vă voi spune tot... Dar nu-l arestaţi!... Nu condamnaţi pe Bruys! E nevinovat, e un erou... Acum înţeleg... E nevinovat...

Şi, lipsită de puteri, principesa Amelia de Hallstadt se prăbuşi pe bancă, în timp ce prinţul furios că nu o putea împiedeca să vorbiască, îi înfipsese unghiile în carnea antebraţului, în care se iviră cinci puncte roşii, de sânge...

PRIVIND NOAPTEA, DE PE PUNTEA VAPORULUI

I

Principesa Amelia îşi reveni o clipă, şi murmură, privind fix pe Trevor Gex:

— Domnule... Eu nu mai am puteri ca să vorbesc... M'am chinuit prea mult... Te rog, spune-le d-ta tot adevărul... Sunt singură că d-ta îl ştii... Rita, spune şi tu, spuneţi tot ce a fost, spuneţi... Dar să nu-l condamne... Să nu se facă încă o crimă... Spuneţi adevărul...

In tăcerea adâncă ce urmă acestui îndemn, Trevor Gex zise:

— Eram sigur, Alteţă, că nu veţi lăsa să fie condamnat un nevinovat. Eram sigur că-mi veţi da deslegarea să vorbesc. De altfel, zise el zâmbind către juraţi, şi fără această autorizare aş fi vorbit: *Fiat justiţia, pereat mundus!* Dar voiam să văd dacă principesa va îngădui să se spună aci adevărul.

— Aveţi acum şi această autorizaţie, zise preşedintele. Vorbiţi.

— Dar nu-i permit eu, să vorbiască! strigă Peter Bruys. Să înceteze, odată, comedia, acest maimuţoi!

— Tăcere! strigă preşedintele. Trevor Gex, ai cuvântul.

(Va urma)

Jocurile „Realităţii Ilustrate“

Joc No. 1 (Silabe încrucişate) „Scriitorii Români în caricaturi”

(15 puncte)

de Petre T. Iliescu-Focşani.

ORIZONTAL: I) A dobândi cu mari osteneli. — Semn eraldic. II) Personagiu feminin dintr'o poezie de V. Alecsandri. — Neînsemnat (diminutiv). III) Isvor abundent (fig.). — Suiera (onomat). IV) Vechiul nume al Greciei. V) Extaziate (fig.). — Doniţe (Mold.). VI) Episcop (pop.). — Trei conjuncţii. VII) Scriitor român. — Privitoare la o anumită cavitate subterană.

VERTICAL. I) Acţiunea de a parfuma — Energie. II) Soiu de dovleac. — Plasă laterală. III) Cuvânt ce rezultă din anumite semne de pe cruci. — Poezie. IV) Mâncăruri din verdeţuri. V) Jumătate de blană. — A înnegri (Mold.). VI) Incovoia. — Trăsură mică şi uşoară (Tr.). VII) Cel ce masează. — Acţiunea de a mustra (fig.).

N. R. — Se va pune în fiecare careu prima silabă din numele autorului caricaturizat în aşa fel încât să formeze cuvintele menţionate de noi mai sus, cu condiţia de a ni se indica numele scriitorului găsit.

Joc N . 2 (Anagramă)

(5 puncte)

de *Alex. M. Cristici-Dolj*

— Direct dacă mă citiţi,
Cereală mă găsiţi,
Insă de mă inversaţi
Peste *nimic* o să daţi!

Joc No. 3 (Enigmă)

(5 puncte)

de *Emil Bozdog*

— Smulgând o notă muzicală unui oraş din România, il veţi transforma în alt oraş tot din România.

RECTIFICARE : Jocul No. 2, din revista No. 25, este anulat, nefiind destul de clar.

Un mare concurs de Jocuri al „Realităţii Ilustrate"

După cum am anunţat în numărul trecut, vom institui — odată cu începerea vacanţelor — un concurs pentru cele mai originale jocuri trimise de stimaţii noştri deslegători.

Atragem atenţiunea, că la acest concurs pot participa, atât abonaţii cât şi ceilalţi cititori.

* * *

In primul plan al concursului, vom avea, desigur, cuvintele încrucişate, cărora intenţionăm să le dăm — cu această ocazie — nişte directive menite să le apropie şi mai mult de adevăratul lor caracter, mai întâi *distractiv,* şi apoi şi *instructiv!*

Intenţia noastră a fost pusă în practică, de când am încetat de a mai publica jocuri încărcate de prea multe cuvinte din Nouveau petit Larousse, cuvinte lipsite de importanţă şi prea greu de găsit, căci ele vădiau intenţia, din partea propunătorului, de a face jocul cât mai greu de deslegat, crezând că 'n aceasta ar sta frumuseţea sau superioritatea lui.

Deasemenea, am înlăturat şi pe cele care — reprezentând figura unui artist sau scriitor — nu lăsau să se întrevadă nici cel puţin intenţia de a utiliza cuvinte frumoase, în legătură cu personagiul respectiv.

In afară de acest soi de jocuri, vom avea, în planul al doilea, al concursului, un număr determinat de jocuri originale, trimise de concurenţi, pe care le vom publica, spre deslegare, lăsând ca ele să fie apreciate, prin voturi, de ceilalţi deslegători.

La fel vom proceda şi la proba de cuvinte încrucişate, dând *drept de vot* celor cari au întrunit cel puţin 50 de puncte, cu singura excepţie, că soluţiile primite, nu vor mai fi deslegate de cititori.

Cei cari vor obţine cel mai mare număr de voturi, vor fi premiaţi.

In numărul viitor, vom începe cu prima probă, dând o problemă de cuvinte încrucişate, ce reprezintă o anumită figură şi în care concurenţii vor putea să încrucişeze în voie.

Deslegările jocurilor se primesc la redacţie până la 10 Iulie corent. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obţine numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri din numerile 24, 25, 26 şi 27, va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii şapte deslegători primesc câte un volum din operile autorilor renumiţi. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Iulie 1929.

* * *

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Bucureşti, str. Sărindar 7 Etg. II
Telefon 306/67

PREŢUL ABONAMENTULUI

Pe un an	Lei 350
Pe o jumătate de an	„ 180
Pe trei luni	„ 95
PENTRU STRAINATATE	
Pentru America	„ 600
Pentru Cehoslovacia şi Jugoslavia .	„ 500

Cupon pentru jocuri
No. 27

Numele şi pronumele ....

Adresa ....

REALITATEA ilustrată

Cine-mi ţine companie?

Adorabila vedetă americană, NORMA SHEARER, în toaletă de seară